

“Архетипи” і “мікрочіпи”

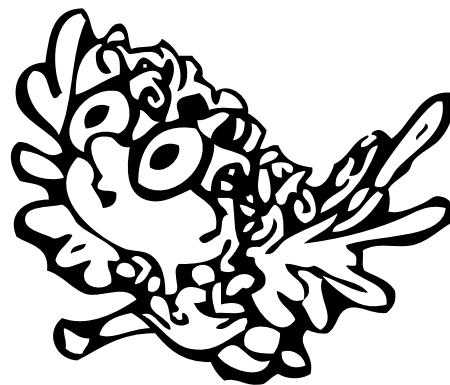
Відстоюючи свій суверенітет особистості, нам часто доводиться чути різноманітні міфи про те, що, нібито, людина не самодостатня і не може належати собі. Серед таких міфів трапляються і явні казочки, і переконливі “наукові” та “філософські” розвідки.

Наприклад, добродій С. звертається до всіх вітчизняних і міжнародних органів влади, запевняючи, що ним маніпулюють спецслужби через вживлені йому в голову мікрочіпи. Він “привертає увагу до проблеми”, вимагає заборонити використання мікрочіпів для контролю над психікою людей. Звісно, всі розуміють міфологічний характер його оповідання.

Однак, не сприймаючи всерйоз “вживлені мікрочіпи” добродія С., багато розумних людей сліпо приймають на віру ідеї З. Фройда та К. Юнга про те, що основою життя індивіда, буцімто, є інстинкти. Вони щиро вірують, ніби особистість людини – в тому числі, їх власна особистість – є “продуктом соціуму”, “вродженими психічними структурами” “неусвідомленого колективного” або так званими архетипами. Ця абсурдна віра не є наукою. Це стадна ідеологія, що принижує людину, бо недосконалість тіла приписує досконалій душі.

Справжня наука виявляє і вивчає конкретні явища – в тому числі, звісно, недосконалі інстинкти, характерні для матеріального тіла – даючи кожній людині інструменти для самоудосконалення, розуміння своїх інстинктів, керування ними та подолання їх недосконалостей. Наукові знання допомагають людині володіти собою, користуючись силою розуму, знаходити сенс життя у пізнанні та свідомому творенні кращого “я”, досконалої душі, власниці недосконалого матеріального всесвіту.

Будуючи співпрацю з іншими людьми на основі стереотипів про “неусвідомлене колективне”, послідовники З. Фройда та К. Юнга піддаються спокусам морального матеріалізму та стадних інстинктів. Моральний матеріалізм – рецепція звичаїв та звичок як імперативу, підміна ідеального морального критерію праведності утвердження найвищої цінності людини примітивним критерієм належності до певної групи, “еліти” “своїх”, і культом *нормальності*, подібної до “мікрочіпів” добродія С. Відмовляючись від мети удосконалення людини на користь химерного “удосконалення суспільства” за маніпулятивними схемами, навіюючи собі та іншим почуття власної мізерності під виглядом “вищої істини”, вони дозволяють інстинкту стадності руйнувати свій розум, домінують і чинять зло. У Священному писанні (Діал. 54) прямо сказано про це, і Бог радить також: відмежуй свідомість від зла, реалізуй свій суверенітет особистості (Діал. 66). Вільна душа (Симв. 26) перемагає зло “архетипів”!

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень “Ідеаліст”
 (“Идеалист”, “Idealist”)

№ 9

10.10.2012 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Засновник, редактор, видавець:
Шеляженко Юрій Вадимович
ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 100 прим. Підписний індекс 68183.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

Як ставитись до богохульства?

Релігійний
біюлетень
№ 9
10.10.2012

Богохульство – один з гріхів, перерахованих у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог, 48, де Бог тлумачить людям сутність зла. Богохульство може виявлятися у безумному прагненні безпосередньо принизити Бога або висловити зневагу до релігійної віри в найвищу цінність людини, до віруючих.

Приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижує лише безумця (Священне писання, розділ Одкровення, текст Божественне одкровення, 21). Отже, богохульство – наслідок недосконалості світогляду тих, хто нехтує спілкуванням з Богом та не бачить сенсу у досконалих ідеях слова Божого, дарованих у Священному писанні.

Віруючим в найвищу цінність людини не слід плутати богохульство з інакодумством або сповіданням іншої доброї релігії. Адже Бог заборонив нам зневажати вірою і переконаннями інших людей (Люд. 4.7). Більше того, моральна максима Символу віри, 39 вказує нам, сповідуючи свою релігію, поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утворює цінність людини. При цьому, звісно, слід пам'ятати принцип Божественного одкровення, 20: хто вважає, що Бог принижує людину, той принижує Бога і людину, такі злі переконання не можна поділяти. З посмішкою – адже посмішка є одним з джерел і обрядів нашої віри (Симв. 17, Рит. 8) – слід зазначити (і це свята правда), що у переліку різних шляхів до істини, наведених у Священному писанні,

тексті Діалог, 12 значиться не тільки наука, віра, філософія, не тільки традиційні релігії, такі, як християнство, іслам, буддизм, індуїзм, іудаїзм, синтоїзм, тощо, але й навіть... атеїзм, котрий, за словом Божим, є досконалим як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Таким чином, до атеїстичних формул на зразок «Бога нема» віруючим слід ставитись з розумінням (а також, безперечно, з посмішкою) і не сприймати їх як богохульство, оскільки навіть такі твердження можуть бути спричинені розумною і правильною спробою суверенної особистості звільнитись від забобонних, принизливих для людини стереотипів.

Богохульство не може бути розумним, богохульство завжди є проявом недосконалості почуттів. Не слід піддаватися спокусі інстинктивно реагувати агресією на богохульство. Суверенітет особистості має залишатися непорушним навіть у тому разі, якщо богохульство виявилось влучним і викликало певну зневіру. Бог каже: коли страшно, гірко, нудно, долаючи розчарування, хворобу, безсилля, коли віра слабшає – читай Символ віри або Священне писання в цілому; думай, мрій, черпай натхнення зі Священного писання (Рит. 2). А в Символі віри сказано, що вільна душа, знання, віра і мудрість тріумфує у сутичках зі злом (Симв. 26), в тому числі, перемагає зло богохульства.

Які б почуття не викликало богохульство, слід володіти собою відповідно до поради Божої у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог, 66. **Відмежуй свідомість від зла!** Зрештою, всесвіт – чистий аркуш (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 1), і дивитися на нього слід саме так: як на чистий аркуш. Хай безумці зловтішаються своїми богохульствами, думаючи, що їм вдалося образити Бога чи віруючих. Ми ж побачимо лише чистий білий аркуш там, де вони старанно вимальовували свої непристойності під дією недосконалих почуттів.

Динамічні мережі: добро чи зло?

Українська Душевна спільнота почала процес визначення добра і зла стосовно самоврядних динамічних мереж без керівного ядра. Ідею вирішення стратегічних питань великими групами людей за алгоритмом так званої “самоврядної динамічної мережі” пропагує підприємець Тарас Плахтій, взявши за основу методичні рекомендації з підручника Валентини Курилів “Методика викладання історії”, де вчителю пропонується утворювати первісні та перехресні групи учнів для обговорення в них історичних документів з метою підготовки відповіді на певне поставлене вчителем питання. “Динамічні мережі”, які організує Плахтій, набули популярності мало не як соціальної панацеї у колах християнської патріотичної інтелігенції.

Доктор всея Руси

Релігійний
бюлетень
№ 9
10.10.2012

Святейший Патриарх Московский и всея Руси Кирилл получил степень почетного доктора в Московском Государственном университете. Свою докторскую речь глава Русской Православной Церкви посвятил проблемам лечения государства от безнравственности.

Начал Святейший *ab ovo*, с извечного Богом данного естественного нравственного закона. Заметим в скобках: если бы такой закон даже не существовал, его следовало бы выдумать – то есть, осуществить в каждой отдельно взятой светлой голове.

Но закон есть, если он действует, и его нету, если он не действует. Между тем Патриарх дважды упомянул о «падшем», «пораженном грехом» мире, в котором «разрушен» нравственный закон. Зная из СМИ некоторые подробности личной жизни первосвященника, чисто психологически можно понять такой подход. А далее Кирилл противоречит сам себе, цитируя послание римлянам апостола Павла: «когда язычники, не имеющие закона, по природе законное делают, то, не имея закона, они сами себе закон: они показывают, что дело закона у них написано в сердцах». Стало быть, извечный нравственный закон и не приходит извне, он у каждого человека в душе (сердце, разуме, доброй воле – называйте как хотите этот источник Божественного откровения, только не противопоставляйте разум сердцу, потому что они идут рука об руку, если человек владеет собой, а того, кто не владеет собой, трудно назвать в полной мере человеком).

Думаю, суть природы человека в той ответственности, которую мы берем на себя вместе с гордым самоназванием «Человек Разумный». Нравственно то, что разумно: разумное личное убеждение, разумная взаимовыгодная договоренность. Разум заставляет нас видеть связь между грехом и последствиями, избегать грехов или искупать их. Пока мы остаемся людьми, ничто не может разрушить нравственный закон внутри нас.

Однако Святейший Патриарх Кирилл проповедует другие взгляды, говорит о разрушении нравственного закона и о том, что церковь с государством должны «поддерживать» правильный нравственный закон: государство – «принуждать» к нему силой; церковь – «формировать» его в душах.

Что же это за закон? Согласно акцентам в докторской речи Патриарха Кирилла, естественный нравственный закон включает в себя: приоритет ценностей, которые передаются по традиции из поколения в поколение; покорность властям; запрет «отнимать невинную жизнь» и вести гражданскую войну, т. е. «если 95 % населения в соответствии со всеми легальными демократическими процедурами проголосуют за истребление остальных 5 %»; особая забота о стариках и больных; предосудительность аборта; сохранение неизменными традиционных брачных отношений.

Со всем этим можно согласиться. Все это разумно, а потому нравственно - с учетом серьезных оговорок.

Возьмем ценности, которые передаются по традиции из поколения в поколение. Одни учат историю, чтобы не совершать ошибок, а другие настаивают на своем праве повторять ошибки предков. Ясно, что неразумное упрямство не имеет ничего общего с нравственностью.

Или возьмем покорность властям. Одни считают властью пугающую силу, другие бесстрашно повинуются лишь голосу разума и не позволяют себя запугать даже под угрозой смерти. Ясно, что нравственная власть устанавливается добровольным соглашением между равноправными людьми. Власть, основанная на страхе, неразумна и не имеет ничего общего с нравственностью; покорность такой власти – это рабство, а рабство всегда безнравственно.

Что касается щепетильной темы аборт и традиционной семьи, она достойна отдельного разговора. Но важно понимать, что новые технологии и общедоступность полезных знаний дают людям новые возможности разумно устраивать свою жизнь. Это неизбежно и, главное, это правильно.

Аборт распутницы и аборт, сохраняющий жизнь женщине либо предотвращающий рождение уродца – это две большие разницы.

Изменение понятия брака может быть безнравственным, если оправдывается половая

неумеренность, и одновременно может быть нравственным, если речь идет о более разумной организации семейной жизни, например, после заключения взаимовыгодного брачного контракта. Нерушимость брака не может основываться на безумии: если пара не уживается, нельзя суеверно продолжать считать ее каким-то андрогинном и отрицать право на развод.

Кроме того, я считаю безнравственными распространенные представления о предосудительности одиночества. Мыслящий человек воспринимает одиночество как шанс собраться с мыслями, придумать что-нибудь хорошее. Жаль, что массовая культура навязывает людям с детства стереотип, будто одиночество делает человека неполноценным (если не преступником) и в одиночестве почему-то обязательно надо страдать и скучать.

Одиночество – это школа владения собой, нравственности и самосовершенствования. Разумно выбрав время, ты уединяешься с книгой, планшетом или ноутбуком, полным доступной интересной информации. Еще лучше – фантазировать и воплощать фантазии в личной, созданной своими силами творческой лаборатории, уходя в прекрасный мир позитивных девиаций. Кто не умеет наслаждаться одиночеством, те в любом коллективе заставляют страдать окружающих своей чрезмерной потребностью в опеке и заботе.

Общественные, в том числе семейные отношения – это среда, в которой мы живем и которую можем сами создавать благодаря божественным дарам разума и доброй воли. Если бы люди не пересматривали традиции общественных отношений, жизнь не менялась бы к лучшему, подобно жизни рыб в реках или муравьев в муравейниках.

Когда-то главы семей торговали своими детьми. Мужчина только к старости мог назвать себя самостоятельным, женщина до смерти оставалась придатком мужчины или умирала вместе с ним согласно жестокому обычаю древних племен. В наше время достижения цивилизации, особенно доступность знаний, позволяют человеку в раннем возрасте становиться творцом своего счастья, не покоряясь слепо принуждению сильных и своим собственным вредным инстинктам.

Наша цивилизация воспитывает разумных – а значит, нравственных – людей. Но что заставляет, в общем-то, неглупого человека с высокой академической кафедры выступать на тему внедрения нравственности из-под палки? Выступать всерьез, с полной поддержкой аудитории: никто не потребовал открытия полемики, а за стенами, как мы слышали, 27% населения уже готовы к порке за грехи...

Риску предположить, что разговоры о «разрушении нравственного закона» глубоко иррациональны. За ними – голые эмоции: лень

думать о будущем и рационально планировать свою жизнь, нежелание принимать перемены и жить по-новому, страх утратить доверие людей и власть, обретенные, кстати, не столько сознательными усилиями служения обществу, сколько в результате конъюнктуры табачно-водочного рынка и непредсказуемых подводных течений в мутноватом политическом болотце. За этими эмоциями – презрение к человеческому разуму как таковому, гордыня средневекового слуги, однажды получившего в наследство дом вместе с домочадцами и почувствовавшего себя господином, но так и не осознавшего, что настоящим хозяином может быть лишь хозяин своей судьбы; желание манипулировать людьми, лишенными воли и слившимися в экстатической толпе.

Сама мысль о принуждении к нравственности вызывает внутреннее сопротивление у каждой действительно нравственной личности, потому что это глубоко безнравственная мысль. Можно заставить человека повиноваться дисциплине, можно дать пищу для размышлений в виде знаний истории, законов и священного писания, но свою нравственность человек всегда формирует самостоятельно и по-своему. Потому что нравственность – внутренний, суверенный закон. Нравственность никчемна и лицемерна, если она не учреждена для себя самим человеком, созидающей силой и доброй волей своего разума.

Поэтому не стоит нас лечить от безнравственности. Естественный нравственный закон всегда есть внутри каждого человека. Вместо этого лучше бы вылечить социальные институты, начиная с государства и церкви, от расчета на глупость людей и самовоспроизводства дураков в грядущих поколениях согласно высочайше утвержденному стандарту.

Благословенний “Правдошукач”

Українська Душевна спільнота з Божим благословенням вітає суспільно-політичну та правозахисну газету “Правдошукач”, якій 10 жовтня 2012 року виповнюється 4 роки.

“Правдошукач” було зареєстровано Міністерством юстиції України 10.10.2008 р.

На сторінках цього видання читачі щомісяця знаходять актуальну публіцистику та журналістські розслідування, прозу, сатиру. Листи читачів також приймаються до друку. Основні тематичні напрямки “Правдошукача”: захист прав людини і вільного підприємництва, критичний погляд на авторитети та можновладців, суди, прокуратуру, міліцію, апологія креативного ідеалізму. Передплатний індекс 49608.